

Arrest

**nr. 87 597 van 13 september 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, alias X, van Soedanese nationaliteit, op 5 maart 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris van Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie van 2 februari 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. CAMERLYNCK en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 14 april 2008 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, die op 9 maart 2009 resulteerde in een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot erkenning van de vluchtelingenstatus. Op 9 mei 2011 werd de vluchtelingenstatus van verzoekster ingetrokken door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vanwege fraude. In beroep weigerde de Raad met arrestnr. 68 053 van 6 oktober 2011 aan verzoekster de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

1.2. Verzoekster diende een tweede asielaanvraag in op 10 januari 2012.

1.3. Op 2 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie een beslissing tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag (bijlage 13quater). Dit vormt de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 8 mei 1993, 15 juli 1998 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten Z. M. I. M. (...)

geboren te El Fashar , op (in) 20.08.1981

en van nationaliteit te zijn : Soedan

die een asielaanvraag heeft ingediend op 10.01.2012 (2)

Overwegende dat betrokkene op 14.04.2008 een eerste asielaanvraag indiende waarna betrokkene op 10.03.2009 door het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'erkenning van de vluchtelingenstatus' kreeg. Overwegende dat op 10.05.2011 de vluchtelingenstatus van betrokkene door het CGV ingetrokken werd vanwege fraude. Overwegende dat de RW op 10.10.2011 de beslissing van het CGVS in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 10.01.2012 een tweede asielaanvraag indiende, waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene bij haar tweede asielaanvraag verder bouwt op haar verklaringen tijdens haar eerste asielaanvraag. Overwegende dat het CGVS (dd. 10.05.2011, p.3) inzake haar eerste asielaanvraag stelde del: "Bovenvermelde opmerkingen tonen aan dat u bewust getracht heeft om de Belgische asielinstanties te misleiden door bepaalde informatie achter te houden en door bedrieglijke verklaringen af te leggen. De vastgestelde fraude is flagrant. Hierdoor is de geloofwaardigheid van uw verklaringen, waarop ik mij baseerde voor het toekennen van het vluchtelingenstatuut, op zeer ernstige wijze ondermijnt. Bijgevolg ken er in het kader van uw asioldossier niet meer besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.". Overwegende dat dit de geloofwaardigheid van de huidige asielaanvraag van betrokkene ondermijnt. Overwegende dat betrokkene een duplicaat van haar huwelijksakte voorlegt ter staving van haar Soedanese afkomst. Overwegende dat betrokkene verder bouwt op hier verklaringen tijdens haar eerste asielaanvraag, waar fraude werd vastgesteld (met als gevolg de intrekking van het vluchtelingenstatuut van betrokkene). Overwegende dat het CGVS (dd.10.05.2011, p.2) stelde dat: Er dient te worden vastgesteld dat er na uw erkenning als vluchteling nieuwe elementen in uw asioldossier zijn opgedoken waaruit blijkt dat de verklaringen die u in de loop van de asielprocedure aflegde ongeloofwaardig zijn. Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat u het statuut van vluchteling heeft verkregen op basis van bedrieglijke verklaringen. (...) Aldus trachtte u de Belgische asielinstanties bewust te misleiden onder een andere identiteit en nationaliteit. Overwegende dat een document enkel bewijskracht heeft als het ondersteund wordt door geloofwaardige, plausibele en coherente verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze via de hulp van het Rode Kruis haar man teruggevonden zou hebben in een vluchtelingenkamp in Soedan. Overwegende dat betrokkene een brief van het rode Kruis dd.18.09.2011 voorlegt waarin verklaart wordt dat het Rode Kruis zal ingaan op het verzoek van betrokkene om haar man te zoeken. Overwegende dat betrokkene een bewijs van de briefwisseling tussen betrokkene en haar man via het Rode kruis voorlegt. Overwegende dat het CGVS (dd. 10.05.2011, p.3) stelde dat: "Aldus trachtte u de Belgische asielinstanties bewust te misleiden over de identiteit en het profiel van uw man, wat nochtans een essentieel element was in uw asielrelaas.". Overwegende dat deze documenten niet van die aard zijn dat het de essentie van de beslissing van het Commissariaat-generaal bij de intrekking van haar vluchtelingenstatuut bij haar eerste asielaanvraag kan wijzigen. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor

vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1998 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. Verzoekster formuleert haar eerste middel als volgt: *“Een eerste ingeroepen middel is de totale onredelijkheid van de genomen beslissing.”*

Verzoekster betoogt als volgt:

“Als een beroep ingesteld wordt voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig art. 39/2 § 2 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder de ‘Veemdelingenwet’ genoemd) - zoals in casu - , komt het aan de Raad toe, in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de overheid die de bestreden beslissing genomen heeft, bij de beoordeling van de aanvraag uitgegaan is van juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit gekomen is (RvV, 13 februari 2008, nr. 7.266).

Verzoekster is van mening dat de redelijkheid héél ver te zoeken is in de besluitvorming van de Dienst Vreemdelingenzaken (D.V.Z.).

Verzoekster verwijst naar het feitenrelaas, dat zij hierboven gegeven heeft. Als door het C.G.V.S. de beslissing genomen wordt dat haar vluchtelingenstatus ingetrokken wordt omdat zij zou gehuwd zijn met H. F. A. (...), een diplomaat op de Ambassade van Tsjaad te Brussel, terwijl verzoekster daarentegen steeds gesteld heeft, vanaf haar eerste asielaanvraag dd.14 april 2008, m.a.w. in tempore non suspecto, dat zij gehuwd is met H. A. I. (...), van Soedanese nationaliteit, is de juiste identiteit van haar echtgenoot een essentieel element van de betwisting.

Het is dan ook het toppunt van onredelijkheid als de D.V.Z. beslist dat, als verzoekster haar huwelijksakte voorlegt, dat zij geen nieuwe gegevens aanbrengt en dat de zaak niet verder onderzocht dient te worden door het C.G.V.S.

De D.V.Z. is in totale onredelijkheid tot zijn besluit gekomen is, en bijgevolg dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

2.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

“In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van het redelijkheidsbeginsel. Ze voert aan dat, waar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen haar erkenning als vluchteling had ingetrokken omdat bleek dat zij met H. F. A. (...), een diplomaat op de ambassade van Tsjaad te Brussel, getrouwd was, zij thans een huwelijksakte voorlegt waaruit blijkt dat zij op 14 april 2008 gehuwd is met H. A. I. (...), van Soedanese nationaliteit.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat, waar verzoekster ook de schending aanvoert van het redelijkheidsbeginsel, de keuze die een bestuur in de uitoefening van zijn bevoegdheid maakt, het redelijkheidsbeginsel slechts schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Met andere woorden, opdat het redelijkheidsbeginsel kan worden geschonden geacht, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St., nr. 82.301, 20 september 1999).

In casu steunt de bestreden beslissing op de duidelijke verwijzing naar de eerder gepleegde fraude, zoals vastgesteld in de intrekkingbeslissing van de Commissaris-generaal en het arrest van 10 oktober 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verder wordt terecht gemotiveerd dat de voorgelegde huwelijksakte slechts als bewijskrachtig kan worden beschouwd indien deze wordt ondersteund met geloofwaardige en coherente verklaringen. Concreet verklaarde verzoekster in dit verband via het Rode Kruis contact te zoeken met haar man. De documenten van het Rode Kruis zijn enkel opgesteld op basis van verklaringen van verzoekster.

In de bestreden beslissing wordt gesteld, dat, in het licht van de eerder vastgestelde fraude, deze verklaringen niet beantwoorden aan de criteria om alsnog geloof te hechten aan de neergelegde huwelijksakte.

De verwerende partij ziet derhalve niet in waarom deze beoordeling kennelijk onredelijk zou zijn. Het eerste middel is ongegrond.

2.3. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.(...)”.

2.5. Uit artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de gegevens die worden aangevoerd in een meervoudig asielerzoek:

- nieuw moeten zijn, dus niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de eerdere procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021);
- relevant moeten zijn, dus ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.6. Uit de in punt 1.1. geciteerde beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 mei 2011 blijkt dat verzoeksters vluchtelingstatus werd ingetrokken omdat verzoekster naderhand bleek een andere identiteit en nationaliteit te hebben dan diegene op grond waarvan haar de vluchtelingenstatus werd toegekend. In plaats van Muna Muna ZAKARIA MOHAMED IBRAHIM, van Soedanese nationaliteit, bleek verzoekster Zakaria MOUNA MOUNA, van Tsjadische nationaliteit te zijn, houder van een diplomatiek paspoort. Er werd hierbij vastgesteld dat verzoekster niet getrouwd was met H.A.I. van Soedanese nationaliteit zoals eerst voorgehouden werd door verzoekster maar wel met H.F.A., van Tsjadische nationaliteit, diplomaat op de ambassade van Tsjaad te Brussel, reden waarom ze in het bezit gesteld werd van een diplomatiek paspoort. Doorslaggevend in de beslissing van de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen was hierbij het feit dat verzoeksters foto voorkwam op het diplomatiek paspoort van Zakaria MOUNA MOUNA, van Tsjadische nationaliteit, waarvoor verzoekster geen valabele uitleg gaf. De Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen concludeerde als volgt: *“Bovenvermelde opmerkingen tonen aan dat u bewust getracht heeft om de Belgische asielinstanties te misleiden door bepaalde informatie achter te houden en door bedrieglijke verklaringen af te leggen. De vastgestelde fraude is flagrant. Hierdoor is de geloofwaardigheid van uw verklaringen, waarop ik mij baseerde voor het toekennen van het*

vluchtelingenstatuut, op zeer ernstige wijze ondermijnd. Bijgevolg kan er in het kader van uw asioldossier niet meer besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”

2.7. In het in punt 1.1. geciteerde arrest van de Raad kan het volgende gelezen worden: “Verzoeksters aangebrachte foto op een Tsjadisch diplomatiek paspoort is een onomstotelijke aanduiding van haar identiteit en nationaliteit. Verzoeksters verklaringen zoals afgelegd tijdens haar asielprocedure inzake haar identiteit, nationaliteit, geboorteplaats en geboortedatum niet kunnen worden gerijmd met de informatie op het paspoort. (...) Verzoekster toont niet aan dat het document in kwestie zou zijn vervalst, maakt niet aannemelijk dat of op welke wijze iemand anders haar foto zou hebben (kunnen) bekomen en biedt evenmin enige verklaring waarom een andere persoon haar foto zou gebruiken om een document te vervalsen. (...) Dat verzoekster, zoals aangehaald in het verzoekschrift, documenten voorlegde ter ondersteuning van haar tijdens de asielprocedure voorgehouden identiteit, nationaliteit en profiel doet aan het voorgaande geen afbreuk. Uit hetgeen voorafgaat blijkt immers dat zij eveneens documenten bezit waaruit in haar hoofd een andere identiteit, nationaliteit en profiel blijken. (...) Het ter terechtzitting neergelegde document van het Rode Kruis kan haar teloorgegangene geloofwaardigheid niet herstellen aangezien dit document uitsluitend werd opgesteld op basis van haar verklaringen inzake haar identiteit en nationaliteit, gegevens die blijkens het voormelde onmiskenbaar betwistbaar zijn.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.2.2. *Gelet op het sub 3.2.1. bepaalde inzake haar identiteit, nationaliteit, profiel en asielrelaas, toont verzoekster, de overige elementen van het dossier mede in acht genomen, evenmin aan dat in haar hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.”*

2.8. Ter ondersteuning van haar tweede asielaanvraag legde verzoekster blijkens het administratief dossier een originele huwelijksakte neer. Verzoekster verklaarde hierbij, “Ik leg dit voor omdat ik wil aantonen dat ik Soedanese ben. Ik kon aanvankelijk mijn man niet terugvinden. Via de hulp van het Rode Kruis vond ik mijn man terug. Hij verblijft in een van de vluchtelingenkampen in Soedan. Ik leg een bewijs van onze briefwisseling voor (...)”.

2.9. Met het voorleggen van een huwelijksakte waaruit blijkt dat Muna Muna ZAKARIA MOHAMED IBRAHIM, van Soedanese nationaliteit blijkt getrouwd te zijn met H.A.I. van Soedanese nationaliteit en het voorleggen van briefwisseling van het Rode Kruis waaruit blijkt dat verzoekster via hun bemiddeling H.A.I. heeft kunnen bereiken, toont verzoekster niet aan dat zij degene is die vermeld wordt op de huwelijksakte. Het verklaart ook nog steeds niet waarom haar foto voorkomt op het diplomatiek paspoort van Zakaria MOUNA MOUNA, van Tsjadische nationaliteit. De Raad kan het dan ook niet kennelijk onredelijk achten dat de verwerende partij met verwijzing naar uittreksels uit de in punt 1.1. geciteerde beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen concludeert, “Overwegende dat deze documenten niet van die aard zijn dat het de essentie van de beslissing van het Commissariaat-generaal bij de intrekking van haar vluchtelingenstatuut bij haar eerste asielaanvraag kan wijzigen. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”.

2.10. Uit verzoeksters betoog blijkt dat ze de overtuiging is toegedaan dat “de redelijkheid héél ver te zoeken is in de besluitvorming van de Dienst Vreemdelingenzaken (D.V.Z.)” waarbij ze betoogt dat “Het is dan ook het toppunt van onredelijkheid als de D.V.Z. beslist dat, als verzoekster haar huwelijksakte voorlegt, dat zij geen nieuwe gegevens aanbrengt en dat de zaak niet verder onderzocht dient te worden door het C.G.V.S.” en “De D.V.Z. is in totale onredelijkheid tot zijn besluit gekomen is, en

bijgevolg dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.” maar dergelijke overtuiging kan de motivering van de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

2.11. Het gegeven dat verzoekster een huwelijksakte overmaakt waarin H.A.I. van Soedanese nationaliteit wordt vernoemd maakt niet dat verzoekster de identiteit verwerft van de persoon waarmee H.A.I. getrouwd is. Verzoekster stelt dat zij *“in tempore non suspecto”* aangegeven heeft gehuwd te zijn met H.A.I. van Soedanese nationaliteit, maar dit betoog kan niet gevolgd worden aangezien dit paste in verzoeksters betrachting een andere nationaliteit, identiteit en profiel voor te wenden teneinde de vluchtelingenstatus te verwerven. In dit verband kan nog gewezen worden op wat in het in punt 1.1. geciteerde arrest van de Raad kan gelezen worden: *“Dat verzoekster, zoals aangehaald in het verzoekschrift, documenten voorlegde ter ondersteuning van haar tijdens de asielprocedure voorgehouden identiteit, nationaliteit en profiel doet aan het voorgaande geen afbreuk. Uit hetgeen voorafgaat blijkt immers dat zij eveneens documenten bezit waaruit in haar hoofde een andere identiteit, nationaliteit en profiel blijken.(...)”*.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.12. Verzoekster beroept zich in haar tweede middel op: *“een schending van art. 51/8, 1^e lid, van de Vreemdelingenwet, evenals van de materiële motiveringsverplichting en van de zorgvuldigheidsverplichting.”*

Verzoekster betoogt als volgt:

“Verzoekster heeft een nieuw stuk voorgelegd, nl. haar huwelijksakte (naast een aantal brieven).

M.b.t. deze huwelijksakte stelt de bestreden beslissing :

Overwegende dat een document enkel bewijskracht heeft als het ondersteund wordt door geloofwaardige, plausibele en coherente verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. '

Nergens wordt in de bestreden beslissing gesteld dat het zou gaan om een vals of vervalst stuk, maar er wordt gewoon gesteld dat verzoekster geen nieuwe gegevens aanbrengt.

Dit houdt in dat de DVZ het nieuwe stuk niet op zijn werkelijke inhoud en waarde heeft beoordeeld.

Verzoekster kon wel degelijk een nieuwe asielaanvraag indienen, gebaseerd op dit nieuwe stuk.

De D.V.Z. heeft met het nieuwe stuk onvoldoende rekening gehouden, laat staan ernstig onderzocht.

Nochtans had de D.V.Z. dit document nader dienen te onderzoeken, en rekening te houden met de inhoud ervan.

De Raad van State oordeelde indertijd dat het haar toekomt om na te gaan of de D.V.Z. het nieuwe karakter van de voorgelegde elementen en hun pertinentie op een juiste wijze heeft beoordeeld. De onontvankelijkheidsexceptie zgn. wegens een gebrek aan nieuwe gegevens kan niet zomaar weerhouden worden (R.v.St. nr. 57.384, 5 januari 1996 ; R.v.St. nr. 97.954, 25 juli 2001).

Dezelfde beoordelingsbevoegdheid komt thans toe aan de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen.

De D.V.Z. is volledig tekort geschoten in zijn materiële motiveringsverplichting en de zorgvuldigheidsverplichting door de huwelijksakte op een onzorgvuldige wijze te beoordelen (in feite zelfs niet te beoordelen), en dit terwijl de precieze identiteit van de echtgenoot van verzoekster juist een essentieel element in de betwisting uitmaakt.

De bestreden beslissing dient dan ook nietigverklaard te worden.”

2.13. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, evenals de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij stelt dat de bestreden beslissing ermee volstaat te eisen dat de huwelijksakte moet ondersteund worden door geloofwaardige en coherente verklaringen, terwijl het document zelf niet wordt onderzocht.

De verwerende partij merkt op dat, zoals reeds uit het antwoord op het eerste middel blijkt, het motief dat het document moet worden ondersteund door geloofwaardige, plausibele en coherente verklaringen, niet op zichzelf staat, maar moet samen gelezen worden met de gehele beslissing, die een geheel vormt.

Vooreerst wordt het neergelegde stuk beoordeeld in het licht van de voorgaande beslissingen van de Commissaris-generaal en van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin op afdoende wijze werd gemotiveerd dat verzoekster fraude heeft gepleegd, onder meer door valse verklaringen af te leggen over haar echtgenoot.

Vervolgens wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat de verklaringen die gepaard gaan met het neerleggen van dit stuk (verklaringen van verzoekster aan het Rode Kruis), geen dergelijke geloofwaardige, plausibele en coherente verklaringen zijn, die de essentie van de intrekkingbeslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 mei 2010, kunnen wijzigen. Aldus wordt de bestreden beslissing wel degelijk ondersteund door pertinente, afdoende en correcte motieven.

Het tweede middel is ongegrond.”

2.14. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.15. De Raad verwijst naar het gestelde in de punten 2.4. en 2.5. Artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet sluit niet uit dat de bewijswaarde van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld. Artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “ernstige aanwijzingen” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris kan dus bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens nagaan of de aangevoerde gegevens “nieuw” zijn in de zin dat zij van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag (RvS 7 maart 2012, nr. 8200 (c)). Of een aangebracht gegeven wijst op het bestaan van een “ernstige aanwijzing”, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven.

2.16. In casu oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris met betrekking tot de huwelijksakte waarnaar verzoekster verwijst in haar betoog ter ondersteuning van het tweede middel, *“Overwegende dat een document enkel bewijskracht heeft als het ondersteund wordt door geloofwaardige, plausibele en coherente verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is.”* en *“Overwegende dat deze documenten niet van die aard zijn dat het de essentie van de beslissing van het Commissariaat-generaal bij de intrekking van haar vluchtelingenstatuut bij haar eerste asielaanvraag kan wijzigen”*. Gelet op de elementen die verzoeksters eerste asielaanvraag kenmerken (cfr. punt 2.6.) acht de Raad de gedane beoordeling niet kennelijk onredelijk noch geeft het blijk van een schending van het gestelde in artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris komt immers op een pertinente en gemotiveerde wijze tot de conclusie dat de aangebrachte gegevens, waaronder de huwelijksakte, niet van die aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag.

2.17. Volgens verzoekster had *“D.V.Z. dit document nader dienen te onderzoeken”*, maar dit komt de gemachtigde van de staatssecretaris niet toe in het licht van artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Verzoekster is van oordeel dat verwerende partij *“rekening diende te houden met de inhoud ervan.”* en wijst erop dat nergens in de bestreden beslissing gesteld wordt dat de huwelijksakte een vals of vervalst document is. Verzoekster gaat er echter aan voorbij dat de verwerende partij in se de huwelijksakte laat zeggen wat het zegt, doch het stuk niet weerhoudt omdat *“een document enkel bewijskracht heeft als het ondersteund wordt door geloofwaardige, plausibele en coherente verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is.”* en *“Overwegende dat deze documenten niet van die aard zijn dat het de essentie van de beslissing van het Commissariaat-generaal bij de intrekking van*

haar vluchtelingenstatuut bij haar eerste asielaanvraag kan wijzigen". Uit artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan niet afgeleid worden dat een stuk enkel niet weerhouden kan worden indien het een vals of vervalst stuk is. Ten slotte komt het de Raad voor dat verzoekster, wiens vluchtelingenstatus werd ingetrokken op basis van fraude inzake identiteit en nationaliteit en die een tweede asielaanvraag indient op basis van een element dat opnieuw betrekking heeft op de frauduleus geachte identiteit en nationaliteit, niet alleen door de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen maar ook door de Raad in beroep, in deze de bewijslast draagt en in eerste instantie uitsluitend dient te verschaffen over het diplomatiek paspoort waarom haar foto figureert.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter,

mevr. J. GHEYLE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. GHEYLE

M. EKKA